

„Nem azt mondom, hogy hétszer, hanem hogy hetvenszer hétszer.”

A megbocsátás a szeretet alapja. Gyakran vétünk egymás ellen, és ha nem tudunk bocsánatot kérni és megbocsátani, nem tudunk szeretni.

Lehet a bocsánatkérés felületes, - bocs, ne haragudj, - és már megyünk is tovább, nem gondoljuk komolyan, nem gondoljuk sehogy. Leginkább nem gondolunk bele, mennyire bántottuk meg a másikat, és neki milyen nehéz megbocsátani.

A bocsánatkérésnek szívből kell jönnie, hogy tényleg nem akartam rosszat, hibáztam, igyekszem kijavítani, és legközelebb jobban vigyázni.

Sokszor bocsánatot kérni sem könnyű, de megbocsátani még sokkal nehezebb. A sértettség, megbántottság állapotába nagyon bele tudja hergelni magát az ember, forr a harag és megkeményedik a szív. Pedig annak, aki bocsánatot kér, nem nehéz megbocsátani, ha tényleg szeretjük és szeretni akarjuk az illetőt. Sokkal nehezebb megbocsátani annak, akinek esze ágában sincs bocsánatot kérni, vagy nincs is tisztában vele, mennyire megbántott minket. Az igazán nagy feladat, visszaszerezni annak a bizalmát és szeretetét, aki ezt nem akarja, vagy még akadályozza is. A bántásokat meg kell tudni újra és újra bocsátani, feltétel nélkül, szívből, hogy helyreálljon a szeretet áramköre.

A megbocsátás nem a másik embernek adott ajándék, hanem a saját terhünk letétele. A neheztelés megmérgez, a megbocsátás felszabadít, lelki békét ad. A megbocsátás egy nagy ajándék, amit magamnak adhatok.

Kérjük a Szentlélek erejét, hogy tudjunk bocsánatot kérni és megbocsátani, hogy részesei lehessünk az Atya szeretet országának.

F Apáti Zsuzsa, Pécel